

liják s délutánra érkehetnek Karcagra, a hova pedig a vizet legkésőbb vasárnapra várják. Karcag — ha az áradás tart — menthetetlen. A város legnagyobb része vályogból épült. Az emberek nemcsak a vagyonukért, de az életükért rettegnek. Árvíz esetén a jószág mind elvész; ha a víz nem pusztítja el, megöli az éhség, mert a takarmány mind eluszik.

Takta Kenézről írják lapunknak, hogy e hó 20-ika óta Andrassy Manó gróf birtoka teljesen el van öntve, ugyszintén a község legelője. A takta-kenézi lakosság három nap alatt egy kilométernyi töltést emelt az ár ellen s miután katonaság is érkezett segélyül, valószínű, hogy maga a község megmenekül.

Eger, márc. 31. Sarudnál tegnap este 8 órakor a régi Tisza-gát átszakadt s az áradat feltartóztathatatlanul ömlik befelé. Szakértői vélemény szerint csakis 200 műszaki katona lenne képes a szakadást betömni. (A közlekedésügyi miniszter intézkedett, hogy a szükséges katonaság a helyszínre siessen.)

Nagy Körös, márc. 31. A tegnapi szép idő az aggasztó helyzetet javította. Óvatosságból a töltések alacsonyabb helyein, mintegy három kilométernyi hosszban, nyugálat emelnek.

Csongrádról írják: A közép Tiszán a viszonyok a Tisza felső vonalain utóbbi időben beállt vízemelkedések miatt jelentékenyen rosszabbodtak, sőt egyes helyeken hirtelen válságosakká lettek. Így a már említettek felül most a kútonban is sok csapással sújtott Csongrád városa az, melyet a periodice visszatérő árvizek fenyegető réme szorongat, különösen a gyenge karban lévő békényi, kilencesi és felgyői gátvonalakon; a város északi részét pedig rendkívül veszélyezteti az, hogy a „deszkaszár” fal alsó része rothadásnak indult és ehhez járult még az is, hogy mikor az ár az eddig ismert vízmagasságot elérte, napokig tartó vihar által korbácsolt hullámok töltéseket szerfölt megromlalták. A város, a megye és Baross miniszter minden lehetőséget elkövetnek, hogy a veszélyt eltávolítsák. A miniszter, Novák József orsz. képviselőt — mint ki a közel fekvő gróf Pallavicini uradalom igazgatója s e minőségben az alsó vonal védmunkáit is vezeti — kormánybiztosnak nevezte ki. A miniszter rendelkezésére bocsájtott a városnak két sárhajót a földhordásra, egy gőzöst, két század gyalog katonát; a megye pedig a köz-

keztet, meg ez a néhány holt csiga, mikkel unalmában pitykét játszik a juhászgyerek. Újabb ezredékeken merülünk át, hogy észreveszünk egy felbontott sirt a homokban. Sárga, földes rozoga emberi és állati csontok nyugszanak benne, valami ókori dalia maradványai, kit lovastól temetett ide a hajdani kegyelet. Tudós urak fogják méregetni koponyáját a jámbor vitéznek, megállapítandó, mennyivel állott közelebb a tudományos ősapához, a majomhoz, mint a mai generáció. Ha ugyan a homok hamarabb el nem fedí koponyegével előlük ismét néhány ezredévre, mintsem ők észreveszik. Az a másik skelet, mely nem messze szintén a homokból fehérszik ki félig, már nem szorul ilyen nagy apparátusra, hogy megállapítsuk korát. Laikus ember is kitalálhatja ezt szabad szemmel a koponyájáról, melyen van egy nagy lék. Ez már egészen legújabbkori történet. Erre jártak a regényes betyárok Szabadkára, Kecs-kemétre utaztukban. Azt a koponyát ők lékeltek meg s a gazdáját ők dugták ide a homokdomb alá, hogy őrizze és titkot. A bucka őrizte is becsületesen negyven-ötven esztendeig, míg nem jöve az éjjeli vihar s az a betyárok titkát kikaparta még néhány ezredével együtt. A betyárkor eltűnt a hős- és rege-korszakokkal együtt a vidékről, nem maradt más belőle, mint csont, salak, fagyóker, bogárszárny, óriások és parányi állatok sorsának e közös találkozó helyén.

Megnépesül a sivár vidék a földzaklatott képzelet alakjaival. Ezen a kietlen pusztaságon, melyet „Átokházának” nevez a nép, adott egymásnak rendez-vous-t a környék boszorkányhada, mielőtt az Őthalomra mentek volna kerületi ülésre. Itt főzték ki azt a pokoli tervet, midőn eladták kilenc marok rizskáráért az al-

munkaalapból 2000 frtot. Szóval megtörténik minden lehető a város megmentésére; de azért Csongrádnak, melyet 1849-ben az orosz hadsereg felgyújtott és összelőtt s melyet azóta háromszor sújtott vízáradás — sorsa Isten kezében van.

Pozsony, márc. 31. (Saját tudósítónk távirata.) A galantai főbírótól távirat érkezett az alispánhoz, hogy a Vág folyó rohamosan árad. Az idén még nem volt ily magas a Vág vízállása. A veszély minden oldalról fenyeget. Királyfánál a töltéseket közérővel emelik. Szerednél megnyugtató a vízállás, folytonos apadással.

Az ország különböző folyóinak víz-állásáról ma a következő hivatalos jelentés érkezett: A Duna vízállása Pozsonynál 42 $\frac{1}{2}$ m, Komáromnál 4-70, Budapestnél 4-55, Mohácsnál 5-41, Ujvidéknél 5-28, Pancsovánál 6-58, Orsovánál 5-44.

A Tisza Máramaros-Szigetnél 2-08, V-Námenynál 8-06, Tokajnál 8-40, Szolnoknál 7-89, Szegednél 7-58.

A Szamos Szatmárnál 3-24.

A Bodrog S.-Patakánál 6-38.

A Körös B.-Gyulánál 1-78.

A Maros Aradnál 1-29.

A Béga Temesvárnál 0-40.

A Dráva Barcsnál 2-59, Eszékenél 3-18.

A Száva Sziszeknél 6-72, Mitrovicánál 3-70.

Napi hírek:

— (Lapunk legközelebbi száma) a ket-tős ünnep miatt kedden, április 3-án, reggel jelenik meg.

— (Mai számunk) négy teljes iven, tehát kettős tartalommal jelent meg, a mivel — azt hisszük — bőven kárpótolva van t. olvasóközönségünk az egynapos szünetért. Jelen számunk a rendes rovatokon s a napi eseményeket tárgyzó eredeti közleményeken kívül nem kevesebb mint hét tárcát tartalmaz; ezek: „Minden asszony asszony” Mikszáth Kálmántól; Az Andrassy-utról (tavaszi kép) Porzótól; A csipkekendő (rajz) Tolnay Lajos-tól; Az olajfák hegyén, Borostyáni Nándortól; Tavaszi ég alatt, Németh Ignác-tól; A homoktenger (pusztai kép) Sebők Zsigmond-tól; A rózsárcu fáraó, Sziklay Jánostól. Hozunk továbbá négy költeményt: Arcóban, Reviczky Gyulától; Szonett, Radó Antaltól; Jeremuská dala (oroszból) Szabó Endrétől; Vágy, Koroda Páltól. Két vezércikket, melyek egyike (a 17-ik oldalon) Quintus „főpásztori levele” alakjában mond el

föld egy esztendei harmatát a törökországi boszorkányoknak. Im ott surran hosszú árnya a gyalázatos söpredéknek, ki pemetén, ki piszkafán, ki valami pokolbeli kutyan lovagolván; lebbennek a konyok, ruul válnak ki a szakállas állak... Az egyik szárnyon lovagol Borbolya István, a szegedi alsóvárosi boszorkányok hadnagya, szörén ülven meg egy nagyfogu ártányt; a másik szárnyon a nagyhatamu vén Rohonkáné, rangra vicekapitány s az égetni való, a szegény Rab Kata urának a nyakában ül, a kit úgy kényszerítettek a társaságba a boszorkányok. Leszállnak a legmagasabb dombra, összebujnak a vén csontok, megkezdődik a szedria, idehangzik zümmögésük, keleplésük... De új alak jó széleseben. Köpcös, husos alak kegyetlenül sarkantyuz egy fogatlan asszonyi boszorkát. A boszorkány-gyülekezet tiszteletteljesen üdvözlí, háromszor üvöltvén:

— Dromó légy velünk!

A kései lovag Rózsa Dániel, a boszorkányok kapitánya, a híres szegedi főbíró. Rózsa Dániel! Sötéten áll ennek az embernek a tragédiája a magyar történelemben s nem akad író, ki azt földolgozná. Még látjuk a rettentő tüzmáglyákat a szegedi Boszorkánysziget jegenyéi alatt, melyeket ez az ember gyújtott meg. Még szinte halljuk a füstgomolyok közül síkjait a szerencsétlen némbereknek, gyermekeknek, kiket egy még nem is régen mult kor boszorkányság gyanuja alatt tüzhatalba kárhoztatott. Ott a szenátus sötét alakja a tanácssteremben, közepén Rózsa Dániel rideg arcával, ki a boszorkányégetést újra behozta. Előttük a szerencsétlen vádolt, háttal fordítva a nemes tanácsnak, nehogy megrontsa szemével, béklyó által kifacsart karokkal. Amott huzódik az elítéltek szomorú menete a Tiszapart felé, csillognak a

sok és nagy igazságokat, melyek felett így a husvétü ünnepek alatt, de egyébkor sem árt elmélkedni. Ugyancsak a mai számban kezdjük meg Reviczky Gyula „Selyembogár” című hosszabb elbeszélésének közlését (24. oldal), mely lapunkban körülbelül két hétig fog folyni. Így gondoskodván t. olvasóink szellemi tápláléka felől, kívánunk nekik boldog ünnepeket!

— (Nagyszombat.) A két nap óta néma harangok ismét megszólaltak s a főváros utcáin áhitatos tömegek énekeltek: „Alleluja! Föltámadt Krisztus 6 napon!” A feltámadási körmenetek az idén is igen népesek voltak. Legdiszesebben a várban felelt az ünnepély, melynek helyőrségi templomában a hivatalos világ notabilitásai is megjelentek. A szertartást Bogisich apátplébános tartotta. A körmenetben résztvettek egy miniszter, tábornokok, egyetemi rektorok, dőkánok, magasrangú bírák, kiknek neveit közölni azonban nem tartjuk az izléssel megegyezhetőnek, lévén Az előtt mindenki egyforma, a kinek kegyelettel és alázattal adóztak. A körmenet után a hadtest-parancsnok a kirendelt diszszázadot, évek óta először, elléptette. A főváros többi templomaiban is hasonló kegyelettel ünnepelték meg a föltámadást.

— (Személyi hírek.) Pekáry főkapitányi helyettes betegségből fölépült s átvette hivatalának vezetését. — Nérey Odön ur, ki hosszú évek során át a Fonciére pesti biztosító intézetnél mint titkár működött, ez intézettől megvált és az Azienda o. fr. biztosító társaság magyarországi képviselőségénél hasonló állást foglalt el.

— (A király londoni útja.) Azon több irányban elterjedt hír, mintha a király ő felsége legközelebb Londonba fogna utazni, — amint Bécsből jelentik — minden tényleges alapot nélkülöz.

— (A király, mint keresztapa.) Münchenből írják: Károly Tivadar herceg ujszülető fia vasárnap kereszteltetik meg Tegernseeben; keresztatyja Ferenc József király lesz; s a kis herceg is a Ferenc József nevet kapja. A királyt Lipót herceg fogja helyettesíteni a keresztelési szertartásnál.

— (Az új királyi palota) építésére a király már valószínűleg május elsején adja ki a rendeletet. Ybl Miklós jeles műépítész tervét, ki a belső berendezésre vonatkozólag európai tanulmányokat tett s megsejmelte a tragikus véget ért II. Lajos bajor király tündéri fényű kastélyait is, a király elfogadta s jóvá is hagyta. Az udvar mult havi itt időzése alkalmával ugyanis a királyi első főudvarmester, Hohenlohe herceg két ízben is magához kérte Yblt, megnézte a terveket s kilátásba helyezte, hogy a király részéről az építés megkezdésére az utasítás közel jövőben és pedig ez évi május hóban várható. Ápril végén néhány hétre a király Budapestre érkezik, s Ybl a terveket újra a király elé fogja terjeszteni.

légben az alabárdok, hányják a szalmacsóvát a máglya alá a hóhérlegények, zug a nép kíváncsiságtól ittas tömege, hörögve esdnek kegyelmet a szerencsétlenek... De Rózsa Dánielnél nincs kegyelem. Mig végre betelik a mérték. Az a végzet zug le fejére, melyet ő hívott ki. Őt is boszorkányperbe fogták s őt is megégették. Ah, milyen nagy utat járt meg az emberek agya száznegyven esztendő alatt!

... Magasan tűz már a nap a pusztára. Káprázattal van tele a lég, ragyogással a homokvidék. A nyugalmukból fölbolygatott régi mesés századok fölött megjelenik a nap ifjú gyermeke, a délibáb. Könnyedén reszketni kezd jobbra a a vidék. Ezüstfényű hullámok támadnak. Ah, ni, hisz ez a tenger! A sziv összeszorul önkénytelen gyönyörérzettől. Amott egy lapos födelű, egymásra szorongó fehér arab város látszik minaretjeivel, karcsu pálmáival. Az imént még legelező ökörgulyához hasonlított, melyet a délibáb valahol fölkapott, de már most keleti város lón belőle. A családás teljes. Im ott huzódik a sivatag apró oázaival. Im ott habzik kékesen a hatalmas ocean. Italia narancserdős partjai átködlenek a távolból. Csak az a különös, hogy furulya is szól valahol. Csak az a különös, hogy egy magyar parasztházak is usznak elő a kék hullámokon. Es olyan ismerős köztük az egyik. Lehet, hogy épen az, melyben gyermekésem élt! Vajjon röpdősnek-e fölőtte a hamvas galambok? Fészkel-e keményen a ke-replő golya? ... De tűnik a délibáb. Csak a homoktenger költészete űzi sivár területén já-tékait.

Sebők Zsigmond.